POSLEDNÍ TEMPLÁŘ

RAYMOND KHOURY

POSLEDNÍ TEMPLÁŘ

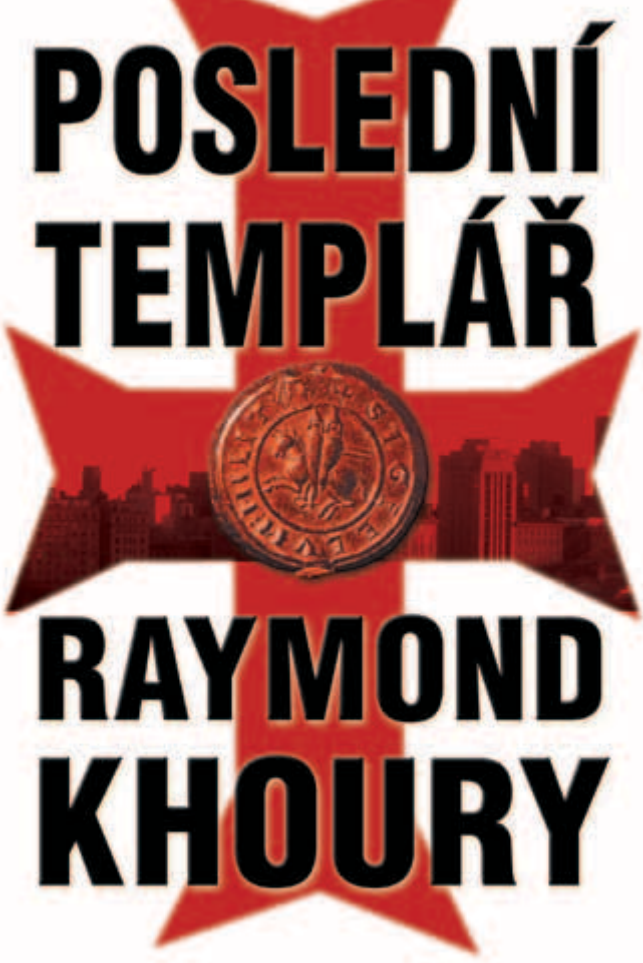

RAYMOND KHOURY

2011

DOMINO

Copyright © 2005 by Raymond Khoury
Translation © 2006 by Hana Pernicová
Cover design © 2006 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LAST TEMPLAR,
vydaného nakladatelstvím Ziji, Londýn 2005,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Zuzana Pernicová
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2011

ISBN 978-80-7303-679-9

Mým rodičům

Mým holčičkám Mie, Gracii a Suellen

Mému příteli Adamu B. Wachtelovi
(1959–2005)
Tímhle by ses tak báječně pobavil.
Jsem vděčný Viktorii a Elizabeth, že se s námi o tebe dělily.
Budeš nám chybět.
Moc.

Slouží nám dobře, ten mýtus o Kristovi.

Papež Lev X., 16. století

Prolog

AKKON, KRÁLOVSTVÍ JERUZALÉMSKÉ, 1291

Svatá země je ztracena.

To pomyšlení na Martina z Carmaux nepřestávalo dotírat a svou krutou osudovostí ho děsilo víc než hordy bojovníků hrnoucích se dovnitř pobořenou zdí.

Pokusil se tu myšlenku zahnat, odsunout ji stranou.

Na nářky teď není čas. Má práci.

Zabíjet.

Se širokým mečem nad hlavou se vrhl do mračna dusivého kouře a prachu, vřítil se do vzdouvajících se nepřátelských řad. Protivníci byli všude, jejich křivé šavle a sekery se zakusovaly do masa, jejich válečný pokřik prorážel strašidelným rytmickým duněním bubnů.

Martin vší silou ťal a rozpoltil jednomu z útočníků lebku až k očím; okamžitě osvobodil čepel a zaútočil na dalšího. Zalétl pohledem napravo a spatřil, jak Aimard z Villiersu probodl čísi hruď a hned se postavil jinému nepříteli. Ohlušen výkřiky bolesti a zuřivým jekotem všude kolem ucítil stisk na levé paži a střelhbitě odrazil protivníka jílcem; vzápětí po něm sekl a vnímal, jak čepel projela svaly a kostí. Koutkem oka zaregistroval napravo od sebe nebezpečně blízko pohyb a instinktivně se ohnal mečem; rozpáral útočníkovi paži a dalším úderem mu rozčísl tvář a jazyk.

Už celé hodiny on ani jeho druhové nepoznali chvilku oddechu. Nejenže muslimský útok nepolevoval, ale byl daleko horší, než očekávali. Na město celé dny ustavičně pršely šípy a nádoby s hořící

smůlou, požáry propukaly tak často, že je nestíhali hasit, a sultánovi muži mezitím podkopávali mohutné hradební zdi, cpali do děr chrastí a podpalovali je. Na několika místech už hradby nad těmi improvizovanými pecemi popukaly žárem a navíc se hroutily pod palbou z katapultů. Jen silou vůle se templářům a hospitalitům podařilo odrazit útok na bránu svatého Antonína. Prokletá věž naproti tomu dostála svému jménu a dovolila rozběsněným Saracénům vniknout do města, a tak zpečetila jeho osud.

Přerývané steny raněného utonuly v řevu a zmatku. Martin vyškubl meč a zoufale se rozhlížel, jestli nezachytí alespoň záblesk naděje, i když v duchu nebyl na pochybách. Svatá země je skutečně ztracena. S rostoucí hrůzou si uvědomil, že než tahle noc skončí, budou všichni po smrti. Čelí největšímu muslimskému vojsku, jaké kdy země nosila, a přes veškeré vášnivé odhodlání, které jim koluje v žilách, přes veškeré úsilí jeho samotného i všech řádových bratří jsou odsouzeni k porážce.

Netrvalo dlouho a představení řádu si to uvědomili také. Martinovi pokleslo srdce, když uslyšel zlověstné troubení rohu svolávajícího zbylé rytíře Templu, aby vyklidili obranná postavení. Horečně zalétl pohledem na obě strany a opět se setkal s očima Aimarda z Villiersu. Viděl v nich totéž utrpení, tutéž lítost, která spalovala i jeho. Bok po boku si probojovávali cestu kolotající vřavou, až se jim podařilo dosáhnout relativního bezpečí templářské pevnosti.

V patách svého staršího druha se Martin prodíral davem vyděšených civilistů, kteří se uchýlili za masivní zdi. Ve velkém sále se mu naskytl pohled, který ho šokoval ještě víc než krveprolití venku. Na hrubém stole ležel William z Beaujeu, velmistr templářského řádu. Po jeho boku stál maršál Petr ze Sevrey spolu s dvěma mnichy. Žal v jejich tvářích nenechával příliš prostoru pro dohady. Když oba rytíři přišli blíž, Beaujeu otevřel oči a lehce nadzvedl hlavu; při tom pohybu zasténal bolestí. Martin na něj zíral s nevěřícným úžasem. Ze starcovy tváře vyprchala veškerá barva, oči měl podlité krví. Martin přejel pohledem po jeho těle a hledal příčinu jeho utrpení, až zahlédl mezi žebry vyčnívat opeřený konec šípu. Velmistr svíral dřík v ruce. Druhou pokynul Aimardovi. Ten přistoupil, poklekl a překryl starcovu ruku svýma.

„Je čas," vypravil ze sebe Beaujeu hlasem zesláblým bolestí, ale přitom zřetelně. „Jdi. A Bůh s tebou."

Martin ta slova příliš nevnímal. Jeho pozornost upoutalo něco jiného – povšiml si toho, jakmile Beaujeu otevřel ústa. Velmistrův jazyk zčernal. Martinovi stoupaly hrdlem hněv a nenávist; poznal účinky otráveného šípu. Tento velký vůdce, který byl pro Martina uctívaným vzorem, kam až jeho paměť sahala, je odsouzen k smrti.

Beaujeu zdvihl pohled k Sevreyovi a téměř neznatelně pokývl. Maršál se shýbl pod stůl, zvedl sametový přehoz a odhalil malou zdobenou truhlu. Na šířku neměla víc než tři dlaně. Martin ji nikdy předtím neviděl. V uhranutém tichu pozoroval, jak Aimard vstává, uctivě hledí na truhličku a pak se pohledem vrací k Beaujeuovi. Stařec se do něj zaklínil očima, dokud se mu opět nezavřely. Dech mu zdrsněl krutou bolestí. Aimard přešel k Sevreyovi a objal ho, pak zvedl truhličku a bez jediného ohlédnutí vykročil. Když míjel Martina, řekl prostě: „Pojď."

Martin zaváhal. Ohlédl se na Beaujeua a maršála, od něhož se mu dostalo souhlasného pokývnutí. Pospíšil si za Aimardem a záhy si uvědomil, že se nevracejí do bitevní vřavy.

Mířili k přístavu.

„Kam jdeme?" dožadoval se.

Aimard nepřerušil krok. „Čeká na nás *Falcon Temple*. Pospěš si."

Martin se zarazil. Hlavou mu zmateně vířilo: *Copak odjíždíme?*

Znal Aimarda z Villiersu od smrti svého otce, který býval také rytířem, a to bylo už patnáct let. Jemu samotnému tehdy bylo stěží pět. Od té doby byl Aimard jeho ochráncem a vychovatelem. Jeho hrdinou. Vybojovali spolu mnoho bitev a Martin věřil, že je namístě, aby stáli jeden druhému po boku a společně zemřeli, až nadejde konec. Ale tohle ne. Tohle je šílenství. Tohle je… *dezerce*.

Aimard se také zastavil, ale jen proto, aby popadl Martina za rameno a popostrčil ho. „Pospěš si," nařídil.

„Ne!" vykřikl Martin a setřásl Aimardovu ruku.

„Ale ano," drsně stál na svém starší rytíř.

Martinovi stoupala hrdlem hořkost; zamračil se a pokoušel se nalézt správná slova. „Neopustím naše bratry," zajíkl se. „Ani teď – ani nikdy jindy!"

Aimard si ztěžka povzdychl a ohlédl se zpět k obleženému městu. Ze všech stran se na ně sypaly zápalné střely a na nočním nebi po nich zůstávaly zářivé oblouky. S truhličkou pevně sevřenou v podpaží se otočil a výhrůžně přistoupil k Martinovi, až se jejich tváře málem dotýkaly. Oči se mu leskly neprolitými slzami. „Copak si myslíš, že mně se chce opustit je?" Jeho hlas řezal jako nůž. „Opustit našeho velmistra v jeho poslední hodině? Myslel jsem, že mě znáš líp."

Martinova mysl tonula ve zmatku. „Tak proč jdeme pryč?"

„To, co musíme udělat, je daleko důležitější než pozabíjet pár dalších vzteklých psů," odvětil Aimard pochmurně. „Je to nezbytné pro přežití našeho řádu. Je to nezbytné, pokud nechceme, aby tady zahynulo vše, oč jsme svou prací usilovali. Musíme jít. A hned."

Martin měl na jazyku námitky, ale Aimardův neústupný výraz ho umlčel. Krátce přikývl na znamení, že se, byť neochotně, podvoluje, a vykročil.

Falcon Temple byla jedinou lodí, která v přístavu zůstala; ostatní odpluly, ještě než se Saracénům minulý týden povedlo odříznout město od hlavního přístavu. Loď seděla na vodě nízko, až po čáru ponoru, a otroci, rytíři a řádoví bratři z posádky ještě pokračovali v nakládání. Martinovi vířila hlavou otázka za otázkou, ale na ptaní teď nebyl čas. Jak se blížili k nábřeží, zahlédl kapitána, starého námořníka, kterého znal pouze jako Hugha a kterého velmistr choval v mimořádné úctě. Podsaditý muž přihlížel horečné aktivitě z paluby. Martin přejel loď pohledem od zádi přes hlavní stěžeň až k přídi, z níž čněla příďová figurína, pozoruhodně životná dřevořezba rozzuřeného dravého ptáka.

Aniž by zvolnil krok, křikl Aimard na kapitána: „Už jste stačili naložit vodu a zásoby?"

„Ano."

„Tak zbytek nechte být a okamžitě vyplouváme."

Během pár minut byl vytažen lodní můstek, uvazovací lana odpoutána a veslaři ve člunu odtáhli *Falcon Temple* z přístaviště. Zanedlouho dozorce vykřikl povel a galejníci na lavičkách galéry zabořili vesla do tmavé vody. Martin přihlížel, jak veslaři šplhají na palubu, vytahují za sebou člun a zajišťují jej. Za hlubokých, rytmických úderů gongu a hekání sto padesáti připoutaných galejníků loď

nabírala rychlost a vzdalovala se od mohutných hradeb templářské pevnosti.

Když vyplouvali na otevřené moře, zasypal je déšť šípů; na prchající loď se zaměřily kuše a katapulty sultánových vojáků a moře kolem vybuchovalo v syčících gejzírech bílé pěny. Brzy se dostali z dostřelu. Martin vstal a ohlédl se k vzdalujícímu se pobřeží. Po hradbách města se hemžili pohané, vyli a ječeli na loď jako zvířata uvězněná v kleci. Za nimi zuřilo peklo, rozléhaly se výkřiky a nářek mužů, žen i dětí a nad tím vším se neslo nepřetržité hřmění válečných bubnů.

S pomocí větru vanoucího od pobřeží loď pomalu nabírala rychlost, řady vesel se zvedaly a zase klesaly jako perutě pročesávající temnou vodu. Nebe na vzdáleném horizontu výhrůžně temnělo.

Je po všem.

Martinovi z Carmaux se chvěly ruce a srdce mu ztěžklo. Pomalu, váhavě se otočil zády k pevnině, kde se narodil, a zahleděl se kupředu na bouři, jež je očekávala.

1

Těch čtyř jezdců, co se vynořili ze ztemnělého Central Parku, si zpočátku nikdo nevšiml.

Všechny oči se upíraly ke vchodu do Metropolitního muzea umění, kde pod palbou fotoblesků a televizních reflektorů nekonečný proud limuzín vyvrhoval na chodník elegantně oděné celebrity i méně významné smrtelníky.

Konala se tam jedna z oněch mamutích společenských akcí, v nichž se New York vyžívá víc než kterékoli jiné město na světě, zejména když se odehrávají právě v Metu. Nad okázale osvětlenou, rozlehlou budovou prošlehávaly černou dubnovou oblohu světlomety, takže připomínala maják přímo v srdci města a neodolatelně vábila hosty, aby vstoupili mezi strohým sloupovím neoklasicistního průčelí dovnitř. Nad vstupem povlával transparent s nápisem POKLADY VATIKÁNU.

Mluvilo se o tom, že akce bude odložena na později, anebo možná úplně zrušena. Vždyť zpravodajské agentury nedávno znovu varovaly před možným teroristickým útokem a přiměly vládu zvýšit stupeň ohrožení na oranžový. Po celé zemi státní správa i místní samosprávy přistoupily k bezpečnostním opatřením, a přestože v New Yorku platil oranžový stupeň už od 11. září, i město přijalo dodatečná opatření. Do metra a na mosty byly rozmístěny oddíly Národní gardy a policisté drželi dvanáctihodinové směny.

Výstavě hrozilo vzhledem k jejímu námětu zvlášť velké nebezpečí. Přesto zvítězilo odhodlání a správní rada muzea hlasováním roz-

hodla, že původní záměr bude dodržen. Podívaná proběhne podle plánu a stane se dalším důkazem nezlomného ducha města.

Mladá reportérka s perfektním účesem a bělostnými zuby, otočená zády k budově, se právě pokoušela zahájit reportáž. Už napotřetí. Protože se jí nedařilo působit zasvěceně a světácky, při pohledu do objektivu kamery se rozhodla, že tentokrát zkusí seriózност.

„Ani se nepamatuji, kdy Met naposledy hostil tak hvězdnou sešlost, určitě ne od výstavy o Mayích, a to už je několik let," pronášela ve chvíli, kdy se z limuzíny vynořil podsaditý muž středního věku a vysoká hranatá žena v modré večerní róbě o číslo těsnější a o generaci mladistvější, než se pro ni hodilo. „Právě přichází starosta a jeho krásná paní," zašveholila reportérka s afektovaným dojetím. „Taková naše královská rodina… A samozřejmě dorazili s módním zpožděním."

Vrátila se k seriózнímu tónu, nasadila vážnější výraz a dodala: „Mnohé z artefaktů, které jsou zde v muzeu dnes večer k vidění, veřejnost ještě nikdy nespatřila. Byly po staletí uzamčeny ve sklepeních Vatikánu a…"

V tom okamžiku ji přerušil pískot a jásot zástupu. Odvrátila se od kamery a zabloudila očima k ohnisku toho neklidu.

A v té chvíli spatřila jezdce.

Koně měli nádherné – majestátní šedáky a kaštanové hnědáky s povlávajícími černými ohony a hřívou. Ale dav rozjásali hlavně muži na nich.

Jeli ve čtyřstupu a všichni na sobě měli stejné středověké brnění. Helmice s průzory, drátěné košile a plátové chrániče boků, pod nimi černé kabátce a vatované nohavice. Vypadali, jako by právě prošli časovou smyčkou. Celkový dojem ještě dramaticky umocňovaly pochvy se širokými meči, které jim visely u pasu. Ze všeho nejnápadnější však byly dlouhé bílé pláště, které měli přes brnění, a na každém z nich osmihrotý, krvavě rudý kříž.

Koně přešli do drobného klusu.

Zatímco dav šílel vzrušením, rytíři se pozvolna blížili k muzeu, zrak upřený přímo před sebe, zcela neteční k rozruchu kolem.

„Ale, copak to tady máme? Metropolitní muzeum a Vatikán se dnes překonávají, no řekněte, není to nádhera?“ rozplývala se reportérka, která mezitím zase přesedlala ke stylu starého dobrého showbyznysu. „Jen si poslechněte, jak lidé šílí!“

Jezdci dorazili k prostranství před muzeem a pak udělali cosi podivného.

Nezastavili se.

Místo toho se pomalu natočili čelem k muzeu.

Aniž by vypadli z tempa, všichni čtyři lehce pobídli hřebce kupředu na chodník. Zvolna pokračovali v cestě a vedli koně přes dlážděné prostranství.

Bok po boku slavnostně vyjeli na povlovné schodiště a mířili ke vchodu do muzea.

„Mami, já fakt musím," doprošovala se Kim.

Tess Chaykinová se zamračila a otráveně si dceru změřila. Ty tři – Tess, její matka Eileen a Kim – vešly do muzea teprve před chvilinkou a Tess doufala, že stihne v krátkosti oběhnout výstavní síně nabité exponáty, ještě než skončí proslovy, zdvořilostní společenské tanečky kolem celebrit a všechny ostatní formality. Ale teď tohle… Kim jí provedla to, co devítileté děti při podobných příležitostech mívají ve zvyku – počkala si na nejnevhodnější okamžik a oznámila, že se jí strašně moc chce na záchod.

„Kim, já tě přetrhnu." Prostorná hala byla plná lidí. Proplétat se mezi nimi, aby doprovodila dceru na záchod, to nebyla v danou chvíli nejpříjemnější vyhlídka.

Tessina matka, která se ani nesnažila skrývat škodolibé pobavení, zakročila. „Já ji tam odvedu. Jen si běž." A s úšklebkem dodala: „I když se moc ráda dívám, jak se ti vrací, cos kdysi prováděla mně."

Tess jí oplatila grimasou, pohlédla na dceru a s úsměvem potřásla hlavou. Při pohledu na tu drobnou tvářičku a zářivé zelené oči se nikdy nedokázala dlouho zlobit.

„Sejdeme se v hlavní hale." Přísně jí zahrozila ukazováčkem. „Koukej se držet u babičky. Ne aby ses v tomhle blázinci ztratila."

Kim zavrčela a obrátila oči ke stropu. Tess se za nimi dívala, jak mizí v tlačenici, a pak se otočila k odchodu.

✦ ✦ ✦

Obrovský foyer muzea zvaný Velký sál už byl plný důstojných šedovlasých mužů a oslnivých žen. Všude černé kravaty a večerní róby. Jak se Tess rozhlížela kolem, cítila se nesvá. Znervózňovalo ji, že se od ostatních liší svou střídmou elegancí, a zároveň se jí příčilo, že by ji mohli považovat za součást téhle snobské společnosti, o kterou ani za mák nestála.

Neuvědomovala si, že lidé na ni nehledí proto, že by ve svých černých koktejlkách ke kolenům byla nevhodně oblečená, ani kvůli jejímu patrnému rozčarování z té plytké společenské události. Lidé si jí všímali kvůli ní samé. Jako vždycky. A kdo by se jim divil? Obvykle začali u záplavy kudrlin lemujících tvář s inteligentníma zelenýma očima, obdivně zhodnotili pružnou postavu a uvolněnou chůzi. Skutečnost, že majitelka si své osobní kouzlo vůbec neuvědomuje, zájem okolí ještě posilovala. Bylo k vzteku, že Tess do svých šestatřiceti let nenarazila na slušného mužského. Měla smůlu na samé darebáky a s posledním z té bandy dokonce uvízla v manželství – a teprve nedávno tu chybu napravila.

Jak pokračovala směrem k ústřední místnosti výstavy, tříšť konverzace odrážející se od okolních stěn přešla v nezřetelný šum, v němž se nedala rozeznat jednotlivá slova. Architekti si zřejmě při stavbě budovy s akustikou hlavu nelámali. K Tess tu a tam zalétly útržky komorní hudby, až konečně vypátrala, že je vyluzuje ženské smyčcové kvarteto zastrčené v rohu a vyhrávající sice s vervou, leč bez valného účinku. Sotva znatelným pokývnutím opětovala úsměvy lidí z davu a razila si cestu kolem všudypřítomných čerstvých květů a kolem výklenku, odkud na tlačenici graciézně shlížela modrobílá terakotová Madona s Ježíškem od Andrey della Robbia. Dnes večer měla společnost; byla jen jedním z mnoha zpodobení Ježíše Krista a Panny Marie, jimiž se muzeum honosilo.

Skoro všechny exponáty byly vystaveny ve skleněných vitrínách a i z letmého pohledu bylo zřejmé, že mají mimořádnou cenu. Přestože Tess patřila k lidem bez náboženského přesvědčení, okouzlovaly ji, ba dokonce dojímaly, a jak je cestou po velkém schodišti do výstavního sálu míjela, srdce se jí rozbušilo rostoucím očekáváním.

Byly tu ornamentální alabastrové oltáře z Burgundska s výjevy ze života svatého Martina. Spousta krucifixů, většinou z ryzího zlata a

hustě vykládaných drahokamy; jeden z nich, kříž z dvanáctého století, sestával z více než stovky postaviček vyřezaných z mrožích klů. Byly tu propracované mramorové sošky a bohatě zdobené dřevěné relikviáře – dokonce i bez svého původního obsahu představovaly úchvatnou ukázku mistrovství středověkých řezbářů. Nádherný bronzový pultík ve tvaru orla hrdě trůnil vedle ohromného, skoro dvoumetrového malovaného španělského velikonočního svícnu, který vystavovatelé ukořistili přímo v papežských komnatách.

Při pohledu na všechny ty exponáty se Tess neubránila návalům palčivého zklamání. Na něco tak hodnotného za celá léta na vykopávkách nenarazila. Jistě, archeologie byla krásná práce, náročná a v mnohém obohacující. Poskytla jí možnost procestovat svět a poznat rozmanité, fascinující kultury. Některé cennosti, které při vykopávkách našla, se ocitly v muzeích na různých místech světa, ale nic z toho nestálo za zájem řekněme takové Sacklerově expozici egyptského umění či Rockefellerovu oddělení starého umění. *Snad…, snad kdybych u toho vydržela trochu déle…* Setřásla tu myšlenku. Věděla, že je s prací v terénu konec, přinejmenším pro nejbližší dobu. Musí si vystačit s tím, že bude tyhle nádherné památky obdivovat očima vděčného návštěvníka.

A že to byla nádhera! Zorganizovat takovou podívanou byl ze strany Metropolitního muzea umění skutečně mimořádný počin – skoro žádný z předmětů, jež sem připutovaly z Říma, nebyl dosud vystavován.

A nešlo jen o blyštivé zlato a třpytivé klenoty.

Ve vitríně, před níž nyní Tess stála, ležel zdánlivě světský předmět. Byl to jakýsi mechanismus – hranatý, mosazný a velký zhruba jako psací stroj. Na horní ploše měl různé knoflíky, sestával z navzájem propojených kotoučů a do stran z něj trčely páčky. Mezi všemi těmi drahocennostmi působil nepatřičně.

Tess si odhrnula vlasy a naklonila se k vitríně, aby se podívala zblízka. Právě sahala po katalogu, když se vedle jejího matného odrazu ve skle objevil ještě jeden. Kdosi za ní stál.

„Jestli ještě pořád hledáš svatý grál, budu tě muset zklamat," pronesl řezavý hlas. I když ho neslyšela už celé roky, poznala ho, ještě než se otočila.

„Clive.“ Obrátila se a pohlédla na bývalého kolegu. „Kde se tu propána bereš? Vypadáš skvěle.“ Což nebyla tak úplně pravda; přestože Clivu Edmondsonovi bylo jen něco málo přes padesát, vypadal přímo starobyle.

„Díky. A co ty?“

„Mám se fajn,“ pokývala hlavou. „Jak se poslední dobou daří branži vylupovačů hrobů?“

Edmondson jí ukázal nehty. „Účty za manikúru budou moje smrt. Jinak je všechno při starém. Doslova,“ zachechtal se. „Doslechl jsem se, že ses dala k Manoukianům.“

„Jo.“

„No a?“

„Bezva,“ řekla Tess. Ani tohle nebyla pravda. Dostat práci v prestižním Manoukianově institutu se zpočátku jevilo jako terno, ale postupem času se jí to zamlouvalo čím dál míň. Jenže takové věci si člověk nechává pro sebe, zvlášť ve světě plném pomluv a ran pod pás, jakým archeologie kupodivu někdy bývá. Aby odvedla hovor do méně osobní roviny, dodala: „Stýská se mi po vás tam venku na vykopávkách.“

Z Edmondsonova matného úsměvu vyčetla, že jí to nezbaštil. „O moc nepřicházíš. Do novinových titulků jsme zatím neprorazili.“

„O to nejde, já jen, že…,“ rozhlédla se po moři exponátů kolem. „Kterákoli z těchhletěch věcí by k tomu stačila. Kterákoli.“ Smutně se po něm podívala. „Jak to, že jsme nikdy nic tak dobrého nenašli?“

„Já zatím neztrácím naději. To ty jsi vyměnila velbloudy za psací stůl,“ zažertoval. „Nemluvě o mouchách, písku, horku a těch blafech, co jsme jim říkali jídlo…“

„Prokristapána, to jídlo,“ rozesmála se Tess. „Když si na něj vzpomenu, rázem mě stesk přejde.“

„Vždyť se můžeš vrátit, když se ti zachce.“

Ošila se. Často o tom přemýšlela. „Nejspíš ne. Přinejmenším nějaký čas ještě ne.“

Edmondson postřehl v jejím výrazu křečovitost. „Vždycky u nás budeš mít připravenou lopatu se svojí jmenovkou, vždyť víš,“ řekl,

i když z jeho hlasu bylo patrné, že si nedělá marné naděje. Rozhostilo se mezi nimi nepříjemné ticho. „Poslyš," dodal, „naproti v Egyptském sále nechali udělat bar, a dokonce sehnali člověka, který umí namíchat slušný koktejl. Smím tě pozvat na skleničku?"

„Jdi napřed, za chvilku za tebou přijdu," řekla. „Čekám na Kim a na matku."

„Jsou tady s tebou?"

„Jo."

Rozhodil rukama. „Panečku! Tři generace Chaykinových – to by mohla být podívaná."

„Až by tě zrak přecházel."

„No dobře. Sejdeme se později. Ne aby ses mi ztratila," usmál se Edmondson a zmizel v davu.

Venku před muzeem vládla přímo elektrizující atmosféra. Kameraman se strkal s lidmi, aby mu nepřekáželi v záběru, a pokusy reportérky o komentář tonuly v potlesku a jásotu uchváceného davu. Vřava ještě zesílila, když zástup postřehl, že pomenší robustní chlapík v hnědé uniformě bezpečnostní služby opustil svoje stanoviště a spěchá jezdcům vstříc.

Kameraman si koutkem oka povšiml, že cosi zřejmě nejde přesně podle plánu. Hlídačův odhodlaný krok a řeč jeho těla jasně signalizovaly, že se schyluje k roztržce.

Jakmile se hlídač dostal ke koním, zastoupil jim cestu a zvedl ruce, aby je zarazil. Rytíři přitáhli uzdy, koně zafrkali a přešlápli; stát na schodech se jim očividně nezamlouvalo.

Zdálo se, že se rozhořela hádka. Jednostranná, jak kameraman pozoroval, protože jezdci na hlídačovo řečnění nijak nereagovali.

Až pak jeden z nich konečně přistoupil k činu.

Rytíř, který byl hlídači nejblíž – muž medvědí postavy –, pomalu, jako by si ten teatrální okamžik přímo vychutnával, tasil meč a zvedl ho vysoko nad hlavu. Strhl tím lavinu dalších výšlehů fotoblesků a nadšeného jásotu.

Chvilku ho tak podržel, oběma rukama, s pohledem neoblomně upřeným přímo před sebe.

Ačkoli kameraman měl oko přilepené k hledáčku a soustředil se na co nejlepší záběr, postřehl, že se mezi těmi dvěma cosi děje. Spěšně si přitáhl objektivem hlídačův obličej. *Co je to za výraz? Rozčilení? Úžas?*

Pak pochopil.

Strach.

Dav teď přímo šílel, tleskal a divoce jásal. Kameraman instinktivně poněkud oddálil objektivem záběr a rozšířil ho, aby do něj dostal jezdce.

A právě v tu chvíli rytíř krátkým svištivým obloukem spustil meč. Čepel se hrozivě zaleskla v pronikavém umělém světle a zasáhla hlídače těsně pod uchem. Úder, dostatečně silný a rychlý, čistě projel masem, chrupavkami i kostí.

Přihlížející vydali mohutný jednohlasý vzdech a vzápětí se večerem rozlehly pronikavé výkřiky hrůzy. Nejhlasitěji ze všech zaječela reportérka, stiskla kameramanovi paži a rozkolísala mu záběr, než ji stačil loktem odrazit a pokračovat v natáčení.

Hlídačova hlava odletěla a s děsivým poskakováním se kutálela po schodech muzea, zanechávajíc všude za sebou, až úplně dolů, rudou stezku. Po chvíli, která se zdála nekonečná, se bezhlavé tělo sesunulo ke straně a zhroutilo se. Vystříkl z něj gejzír krve.

Ječící lidé vepředu se strkali a padali jeden přes druhého, jak v hrůze prchali pryč. Ti vzadu nevěděli, co se přesně děje, ale tušili, že jde o něco velkého, a tak se tlačili kupředu. Za pár vteřin vznikla zpanikařená tlačenice, vzduchem se nesl výskot a výkřiky bolesti a děsu.

Ostatní tři koně na schodišti podupávali kopyty a pokoušeli se o úkroky stranou. Pak jeden z rytířů zavelel: „Jedeme, jedeme!“

Kat pobídl svého hřebce kupředu, přímo k doširoka otevřeným dveřím muzea. Ostatní učinili totéž a vyrazili za ním.

Tess ve Velkém sále zaslechla zvenčí zděšený křik a pochopila, že se děje něco zlého. Hodně zlého. Otočila se právě včas, aby zahlédla, jak si dveřmi proráží cestu první kůň. Kolem dokola se rozlétly skleněné střepy a třísky a ve Velkém sále propukl chaos. Kultivované, úctyhodné shromáždění se rázem proměnilo ve zdivočelou atavistickou smečku; muži a ženy se strkali, vřískali a jeden přes druhého se snažili uhnout z cesty nemilosrdně postupujícím koním.

Tři jezdci rozpoutali peklo přímo uprostřed davu, meči rozbíjeli vitríny, dusali v roztříštěném skle, ničili vystavené předměty a zanechávali za sebou spoušť.

Jak se zpanikaření hosté pokoušeli utéct ven, odtlačili Tess stranou. Přelétla pohledem halu. *Kim, matka, kde jsou?* Rozhlížela se, ale nikde je neviděla. O kus dál napravo kroužili koně kolem dokola a ničili všechny exponáty, které jim přišly do cesty. Návštěvníci zakopávali jeden o druhého a padali, ohromnou místností se rozléhal nářek a kvílení. Tess zahlédla Cliva Edmondsona – jeden kůň ho právě srazil k zemi, když nečekaně couvl.

Koně frkali, nozdry se jim vzdouvaly, od tlam jim odletovaly chuchvalce pěny. Jezdci se shýbali k rozbitým vitrínám, lovili z nich třpytivé předměty a cpali si je do brašen přivěšených u sedel. Zástup hrnoucí se ven zablokoval přístup policii; proti tlaku zděšené lidské masy byla bezmocná.

Jeden kůň se otočil a bokem přitom srazil sošku Panny Marie. Skutálela se na zem, tam na ni dopadla koňská kopyta a rozdrtila

Madoniny prosebně sepjaté ruce. Nádherná tapiserie, kterou prchající lidé strhli ze zdi, skončila roztrhaná a podupaná pod nohama lidí i koní. Tisíce přepečlivých stehů vzaly v několika vteřinách zasvé. Z převrácené vitríny se mezi střepy vykutálela bílozlatá mitra, jen aby ji vzápětí ve zběsilé tlačenici kdosi odkopl bůhvíkam. Ornát, který k ní patřil, se jako kouzelný koberec vznesl do výšky, ale vzápětí také skončil pod dusajícíma nohama.

Tess spěšně uhýbala koním a přitom o kus dál spatřila čtvrtého jezdce a za ním, daleko vzadu, až na konci chodby, další dav lidí, kteří se sem seběhli z jiných částí muzea. Vyhlížela mezi nimi dceru s matkou. *Kde proboha jsou? Nestalo se jim nic?* Úporně se snažila zahlédnout v hemžícím se zástupu jejich tváře, ale nebylo po nich ani stopy.

Za ní se ozval velitelský příkaz. Tess se prudce obrátila a zjistila, že si mezi prchajícími konečně proklestili cestu policisté. S tasenými pistolemi na sebe pokřikovali přes okolní vřavu a pokoušeli se obklíčit jednoho ze tří jezdců. Ten odkudsi ze svého odění vytáhl malou, nebezpečně vyhlížející zbraň. Tess instinktivně padla na podlahu a zakryla si hlavu, ale ještě předtím zahlédla, jak muž střílí, otáčí hlavní ze strany na stranu a zasypává sál deštěm kulek. Několik lidí se zhroutilo, včetně všech policistů. Skleněné střepy a rozdrcené vitríny kolem zrudly krví.

Tess se choulila na podlaze, srdce jí div nevyskočilo z hrudi a ze všech sil se snažila nehýbat, přestože by se nejradši sebrala a utekla. Postřehla, že i další dva jezdci se teď ohánějí automatickými zbraněmi podobnými té, kterou třímal jejich druh. Svištění kulek odrážejících se od zdí jen prohloubilo paniku. Jeden kůň se vzepjal na zadní, ruce jeho jezdce sebou cukly a z té, v níž držel zbraň, vylétla salva kulek nahoru ke stropu a rozdrtila ornamentální štukové římsy. Úlomky zasypaly hlavy ječících, krčících se návštěvníků.

Tess se odvážila vykouknout zpoza skříňky, kde se schovávala, a zoufale vyhlížela únikovou cestu. Jakmile napravo, o tři uličky vystavených exponátů dál, zahlédla průchod do dalších výstavních prostor, přiměla nohy k pohybu a rozběhla se tím směrem.

Dostala se k druhé uličce, když vtom postřehla, že k ní míří čtvrtý rytíř. Přikrčila se a kradmo ho sledovala, jak kličkuje se svým hřeb-

cem mezi řadami ještě neponičených vitrín, zdánlivě lhostejný vůči vřavě, v níž se vyžívají jeho druzi.

Téměř cítila dech vycházející z nozder jeho odfukujícího hřebce, když rytíř náhle zastavil necelé dva metry od ní. Tess se schoulila, snažila se přimět bušící srdce, aby se uklidnilo, a v duchu už se loučila se životem. Zvedla zrak a ve skleněných vitrínách kolem spatřila rytířův odraz, majestátní zjev v bílém plášti a drátěné košili. Zdálo se, že ho mimořádně zajímá jedna konkrétní vitrína.

Byla to ta, kterou si Tess prohlížela, když k ní přišel Clive Edmondson.

V němé hrůze se dívala, jak rytíř tasí meč, zdvihá jej nad hlavu a tne do vitríny, až se s řinčením rozletěla na kousíčky. Podlahu kolem zasypal déšť střepů. Rytíř zastrčil meč do pochvy, shýbl se ze sedla a zvedl tu podivnou věc, tu vymyšlenost plnou knoflíků, kotoučů a páček. Držel ji před sebou v obou rukou.

Ačkoli Tess strachy ani nedýchala, v rozporu s veškerým pudem sebezáchovy hrozně toužila vidět, co se stane. Neodolala a poočku vyhlédla zpoza vitríny.

Muž na ten předmět chvilku hleděl – se zbožnou úctou, jak se zdálo – a pak sám k sobě utrousil pár slov.

„*Veritas vos libera*…“

Tess uhranutě přihlížela tomu, co se jevilo jako nějaký hluboce soukromý rituál, když vtom ji i rytíře vytrhla ze zamyšlení další střelba.

Otočil koně a jeho oči, stíněné v průzoru přílbice, se na okamžik střetly s Tessinýma. Srdce se jí zastavilo, choulila se na podlaze dočista bezmocná a neschopná pohybu. Kůň se blížil, mířil přímo k ní – skoro se o ni otřel, jak ji míjel, a ona uslyšela toho muže křiknout na tři ostatní: „Jedeme!“

Vstala a spatřila toho mohutného jezdce, který začal se střílením, jak před sebou žene k hlavnímu schodišti malou skupinku vyděšených hostů. Poznala mezi nimi newyorského arcibiskupa a starostu s manželkou. Vůdce rytířů pokynul hromotlukovi hlavou a ten pobídl hřebce k hloučku, popadl vzpouzející se ženu a vytáhl ji k sobě na koně. K hlavě jí přiložil pistoli, takže rázem ztichla s ústy otevřenými v bezhlesém výkřiku.

Tess plná bezmoci, zuřivosti a strachu přihlížela, jak všichni čtyři míří ke dveřím. Jejich vůdce byl jediný bez pistole a také jediný, který neměl u hrušky sedla pověšený naditý vak. Zatímco jezdci odjížděli chodbou, Tess se vyškrábala na nohy a mezi troskami spěchala hledat svou matku a malou dcerku.

Rytíři vyrazili hlavním vchodem muzea do záře televizních reflektorů. Navzdory pofňukávání vyděšených lidí a sténání raněných se všechno kolem ztišilo a pak se ze všech stran ozvaly hlasy patřící policistům, v nichž se tu a tam dala zachytit slova: „…nestřílejte!“, „…rukojmí“, „…nestřílejte!“

Čtyři jezdci se rozjeli dolů po schodech a pak pryč ulicí; rytíř s rukojmím jim kryl záda. Pohybovali se rychle, ale neuspěchaně, pohrdavě ignorovali přibližující se policejní sirény, jimiž se rozezvučel večer, a vmžiku zmizeli v ztemnělých hlubinách Central Parku.

4

Sean Reilly postával na kraji muzejního schodiště a dával si záležet, aby se držel mimo místo činu ohraničené černožlutou páskou. Přejel si dlaní krátké hnědé vlasy a pohlédl dolů na křídový obrys, který zůstal po bezhlavém těle. Putoval pohledem ještě níž, sledoval stezku z krvavých cákanců až k místu, kde kroužek velikosti basketbalového míče označoval pozici hlavy.

Došel k němu jeho parťák Nick Aparo a nakoukl mu přes rameno. Měl kulatý obličej a začínal plešatět; bylo mu osmačtyřicet, o deset let víc než Reillymu, měl průměrnou výšku, průměrnou postavu a průměrný zevnějšek. Člověk zapomněl, jak vypadá, ještě než s ním domluvil – užitečná vlastnost pro agenta FBI, a on jí také velmi úspěšně využíval po celá ta léta, co ho Reilly znal. Podobně jako Reilly měl na sobě volnou tmavomodrou větrovku s velkými bílými písmeny FBI na zádech a pod ní uhlově černý oblek. Znechuceně křivil rty.

„Počítám, že nad tímhletím se koroner moc nezapotí," konstatoval.

Reilly přikývl. Nemohl odtrhnout oči od značky, kde ležela hlava, od krvavé louže, teď už ztmavlé, která se tam rozpíjela. Proč jen se zdá, napadlo ho, že skončit s kulkou nebo nožem v srdci není tak zlé jako přijít o hlavu? Vybavilo se mu, že v některých částech světa je stětí běžným způsobem popravy. Právě odtamtud pochází většina teroristů, kvůli kterým zemi svírají zvýšená bezpečnostní opatření – a kvůli kterým je on sám na nohou celé dny a nejednou i celé noci.

Obrátil se k Aparovi. „Jak to dopadlo se starostovou ženou?“ Věděl, že ji bez servítků shodili na zem a nechali ji spolu s koňmi uprostřed parku.

„Je jenom otřesená,“ odvětil Aparo. „Utržila víc modřin na egu než na zadku.“

„Ještěže se blíží volby. Byl by hřích tak parádních modřin nevyužít.“ Reilly se rozhlédl; jeho mysl se ještě pořád snažila vyrovnat se šokem z toho, co se tu odehrálo. „U silničních zátarasů pořád nic?“

Postavili zátarasy v okruhu deseti bloků a na všech mostech a v tunelech vedoucích z Manhattanu.

„Ne. Ti chlapi věděli, co dělají. Nečekali na taxík.“

Reilly pokýval hlavou. Profesionálové. Dobře zorganizovaní.

No nazdar.

Jako by nestačilo, co dokážou natropit amatéři. Stačí pár hodin v letecké škole nebo nákladák s hnojivem a k tomu psychotická nátura se sebevražednými sklony – a o nic z toho dneska nebývá nouze.

Mlčky obhlížel tu spoušť. Cítil, jak v něm bobtná vztek a frustrace. Odjakživa ho rozčilovalo, že výbuchy vražedného šílenství bývají naprosto nepředvídatelné a mají neblahý sklon vyskytovat se zásadně ve chvílích, kdy je nikdo nečeká. Jenže tohle místo činu se ode všech lišilo – vybočovalo z obvyklého rámce. Uvědomil si, že na něj pohlíží s nezvyklým zaujetím. Tenhle zločin byl příliš výstřední, než aby se dal pochopit, a nezapadal do žádného z hrozivých, potenciálně katastrofických scénářů, kterými se FBI v posledních letech zabývalo. Reillymu připadalo, že se ocitl mimo hlavní scénu a přihlíží jakémusi bizarnímu doprovodnému programu. A byl za tu změnu svým způsobem vděčný, přestože se za to trochu styděl.

Jelikož v newyorské úřadovně FBI zastával pozici zvláštního agenta v čele jednotky pro boj s domácím terorismem, hned při prvním telefonátu vytušil, že mu tenhle případ přistane na stole. Ale nijak ho nerozladila představa úmorného kolotoče, při kterém bude muset koordinovat práci desítek agentů, policistů, analytiků, laboratorních techniků, psychologů, fotografů a nesčetných dalších lidí. Vždyť zrovna tohle chtěl dělat odjakživa.

Odjakživa měl pocit, že se pro tuhle práci hodí.
Ba ne, on to bezpečně věděl.

Ten pocit v Reillym vykrystalizoval během studia práv v Indianě. Uvědomoval si, že na světě je ledacos špatně – v pouhých deseti letech ho o tom krutě přesvědčila otcova smrt – a hrozně rád by z něj udělal vlídnější místo k životu aspoň pro ostatní, když už ne pro sebe. Přání přerostlo v neodbytnou touhu, když se během sepisování seminární práce o případu rasového zločinu nachomýtl k nepokojům v Terre Haute, které vyvolali bílí rasisté. Reillyho ta událost hluboce poznamenala. Spatřil tehdy zlo na vlastní oči a rozhodl se, že ho musí co nejlépe poznat a pochopit, aby s ním mohl bojovat.

Jeho první plán nevyšel podle očekávání. V mladickém návalu idealismu se rozhodl stát námořním pilotem. Představa, jak z kokpitu stříbrného Tomcatu zbavuje svět zla, vypadala přímo dokonale. A ukázalo se, že je právě takovým rekrutem, jaké námořnictvo hledá. Naneštěstí s ním však měli poněkud odlišné úmysly. Mladíků, co se zhlédli ve filmu *Top Gun* a snili o životní dráze stíhače, měli nadbytek; potřebovali právníky. V přijímací kanceláři se ho úporně snažili přesvědčit, ať se dá k vojenské justiční službě, a Reilly s tou nabídkou chvilku koketoval, ale nakonec ji odmítl a soustředil se na to, aby advokátními zkouškami završil své studium práv v Indianě.

Nový, a tentokrát definitivní obrat do jeho života vneslo náhodné setkání v antikvariátu. Seznámil se s vysloužilým agentem FBI, který mu ochotně vyprávěl o své bývalé práci a povzbuzoval ho, ať se k FBI přihlásí – a Reilly to udělal hned, jak složil advokátní zkoušky. Jeho matka sice nehýřila nadšením, že strávil sedm let na univerzitě, jen aby nakonec skončil jako „trochu lepší policajt“, ale Reilly věděl, že pro sebe našel to pravé.

Byl necelý rok bažantem v Chicagu, kde si u jednotek zabývajících se loupežemi a drogovým dealerstvím odsluhoval povinné období v terénu, když se 26. února 1993 rázem všechno změnilo. Toho dne explodovala na parkovišti ve Světovém obchodním centru bomba, zabila šest lidí a zranila přes tisíc dalších. Spiklenci ve skutečnosti plánovali skácet jednu věž na druhou a zároveň vypustit oblak plynného kyanidu. V dosažení cíle jim zabránil jen nedostatek finančních

zdrojů – prostě jim došly peníze. Neměli dost kanystrů s plynem, a navíc bombu – beztak příliš slabou pro zamýšlený účel – umístili ke špatnému pilíři, který neměl pro stabilitu budovy zásadní význam.

Přestože útok selhal, byl vážným varováním. Ukázal, že i malá skupinka druhořadých teroristů s mizerným finančním zázemím dokáže napáchat ohromnou škodu. Zpravodajské služby se horempádem snažily přeorganizovat, aby nové hrozbě dokázaly čelit.

A tak Reillyho po necelém roce v řadách FBI přesunuli do úřadovny v New Yorku. Ta měla už dlouho pověst nejhoršího možného pracoviště, protože životní náklady ve městě byly vysoké, doprava mizerná a člověk musel bydlet daleko od centra, pokud chtěl byt větší než kumbál na košťata. Ale jelikož v New Yorku se odjakživa odehrávalo víc násilných činů než kdekoli jinde v celé zemi, byla zdejší úřadovna zároveň vysněným působištěm většiny nových a naivních agentů. K těm tou dobou patřil i Reilly

Teď už nebyl ani nový, ani naivní.

Jak se rozhlížel kolem, uvědomoval si, že tohle nadělení si pro nejbližší budoucnost vyžádá veškerý jeho čas i energii. V duchu si poznamenal, že musí ráno zavolat otci Braggovi a říct mu, že nějakou dobu nebude moci chodit na softbalové tréninky. Mrzelo ho to; strašně nerad působil zklamání dětem, a pokud existovala sféra, do níž se pokoušel práci nevpouštět, byly to právě neděle v parku. Tuhle neděli sice nejspíš v parku taky bude, jenže z jiných, mnohem méně sympatických důvodů.

„Chceš se mrknout dovnitř?“ zeptal se Aparo.

„Co mi zbývá,“ pokrčil Reilly rameny a naposledy se letmo rozhlédl po přízračné scéně kolem sebe.

Spolu s Aparem opatrně našlapovali mezi troskami a Reilly obhlížel zkázu napáchanou uvnitř muzea.

Všude kolem se válely neocenitelné památky, většinou nenávratně zničené. Tady uvnitř nebyla žádná černožlutá páska; místem činu se stala celá budova. Podlaha Velkého sálu byla posetá děsivými němými pozůstatky zkázy; úštěpky mramoru, skleněná tříšť a kapky krve tu čekaly, až se jich ujmou vyšetřovatelé. Cokoli mohlo poskytnout vodítko. Anebo z toho všeho nemuselo vzejít vůbec nic, ani jedna jediná stopa.

Reilly letmo zaregistroval, že se tou změtí systematicky propracovává nejmíň tucet lidí z jednotky pro ohledání místa činu, ke kterým se tentokrát přidal i tým FBI pro zajišťování důkazů. V duchu si shrnul, co už vědí. Čtyři jezdci na koních. Pět mrtvých – tři policisté, hlídač a jeden civilista. Další čtyři policisté a víc než deset civilistů utrpělo střelná zranění, dva lidé jsou v kritickém stavu. Hodně dalších poranilo odletující sklo a ještě dvakrát víc jich utržilo modřiny a pohmožděniny. A případů šoku bylo tolik, že se právní zástupci budou mít co otáčet celé měsíce.

Na protější straně sálu se úřadující ředitel newyorské pobočky FBI Tom Jansson bavil s vytáhlým, hubeným šéfem detektivů z Devatenáctého okrsku. Hádali se o pravomoci, i když vlastně nebylo co řešit. Vzhledem ke spojitosti s Vatikánem a možnosti, že by do zločinu mohli být zapleteni teroristé, hned od začátku převzala ří-

zení FBI. Newyorské policii to hořké sousto poněkud oslazovala skutečnost, že už před lety došlo mezi oběma institucemi k dohodě: Kdykoli dojde k zatčení pachatele, zásluhu o jeho dopadení si navenek připíše newyorská policie. Teprve u soudu se příslušné porce chvály dostane i FBI – údajně za pomoc s usvědčením obviněného. Přesto se rozumné spolupráci tu a tam postavilo do cesty něčí ego – a zrovna dnes to na takový případ vypadalo.

Aparo zavolal na muže s nevýraznými rysy, kterého Reilly neznal, a představil mu ho jako detektiva Steva Buchinského.

„Steve nám rád pomůže, než si to ti kohouti vyříkají," ušklíbl se směrem k rozhádaným nadřízeným.

„Jen si řekněte, co od nás potřebujete," nabízel se Buchinski. „Chci ty hajzly, co to provedli, drapnout stejně jako vy."

Začíná to slibně, pomyslel si s vděčností Reilly a usmál se na policistu. „Mít oči i uši otevřené – to je teď potřeba," řekl. „Vyrazit do ulic a vyptávat se. Vy na to máte lidi i kontakty."

„Už na tom děláme. Seženu posily z Central Parku, to by neměl být problém," přislíbil Buchinski. Okrsek Central Park sousedil s Devatenáctým; jeho každodenním chlebem byly jízdní patroly na koních. Reillyho napadlo, jestli v tom nemůže být nějaká souvislost, a v duchu si poznamenal, že si to později musí ověřit.

„Taky by se nám hodilo pár lidí navíc pro výslechy," dodal.

„Jo, očitých svědků máme, že jimi můžeme dláždit," doplnil Aparo a mávl směrem k hlavnímu schodišti. Většina pracoven v horních patrech muzea sloužila jako provizorní výslechové místnosti.

Reilly se tam podíval a zpozoroval, že po schodech schází agentka Amelie Gainesová. Jansson tu nápadnou ctižádostivou rudovlásku pověřil výslechem svědků. Byl to chytrý tah, protože s Amelií si každý rád popovídal. Kousek za ní šla jakási blondýnka, která za ruku vedla zmenšeninu sebe samé. To bude asi dcera, dohadoval se Reilly. Holčička vypadala, že se jí chce hrozně spát.

Reilly si blondýnku prohlédl ještě jednou. Vedle oslnivé Amelie obvykle všechny ostatní ženy působily nudně a bezvýrazně.

Tahle však ne.

Navzdory okolnostem v sobě měla cosi nesmírně přitažlivého. Jejich oči se na okamžik setkaly a pak žena zase sklopila pohled

ke spoušti pod nohama. Bylo na ní znát, že s ní události pořádně zamávaly.

Reilly ji pozoroval, jak kráčí ke dveřím a sklíčeně se proplétá mezi troskami. V patách se jí držela další žena, byla postarší, ale rodinnou podobu nezapřela. Společně vyšly z muzea.

Reilly se odvrátil a navázal na Aparovu poznámku. „Tohle první kolečko výslechů je vždycky ohromná ztráta času, ale přesto jím musíme projít – zjistit, kde kdo byl, a s každým si promluvit. Nemůžeme si dovolit něco zanedbat."

„Tentokrát to nejspíš bude ještě větší ztráta času než jindy. Celou tu melu máme nahranou na záznamu." Buchinski ukázal na kameru a hned na další. Součást bezpečnostního systému muzea. „Nemluvě o tom, co natočily televizní štáby venku."

Reilly z vlastní zkušenosti věděl, že bezpečnostní opatření na vysoké úrovni je užitečné, když jde o technicky vyspělé zločince, ale pochyboval o jeho účinnosti proti staromódním nájezdníkům na koních. „Skvělé," přitakal. „Skočím si pro popcorn."

Mauro Brugnone si ze své židle u ohromného mahagonového stolu ve vysoké místnosti poblíž samého srdce Vatikánu prohlížel své kolegy kardinály. Přestože je jako jediný přítomný kardinál-biskup převyšoval postavením, úmyslně se neposadil do čela. Rád udržoval zdání demokracie, i když si byl vědom, že všichni respektují jeho autoritu. Přijímal to nikoli s pýchou, nýbrž pragmaticky. Shromáždění bez vůdců nikdy ničeho nedosáhnou.

Tahle nešťastná situace si však nežádala vůdce ani shromáždění. Brugnone se s ní bude muset vypořádat sám. Bylo mu to jasné od okamžiku, kdy uviděl nejnovější zprávy, které obletěly celý svět.

Utkvěl zrakem na kardinálu Pasqualu Rienzim. Třebaže byl ze všech nejmladší a pouze kardinál-jáhen, byl Brugnonovým nejbližším důvěrníkem. Stejně jako všechny ostatní ho plně zaujala zpráva, kterou měl před sebou, a vzala mu řeč. Vzhlédl, jako vždy bledý a vážný, a zachytil Brugnonův pohled. Vzápětí si tiše odkašlal.

„Jak se něco takového mohlo stát?“ zeptal se jeden kardinál. „Přímo v srdci New Yorku. V Metropolitním muzeu…“ Nevěřícně potřásl hlavou.

Ten blázen snad spadl z Měsíce, pomyslel si Brugnone. V New Yorku se přece může stát cokoli. Copak to jasně nedokázala zkáza Světového obchodního centra?

„Ještěže neublížili arcibiskupovi,“ utrousil pochmurně jiný kardinál.

„Takže lupičům se podařilo uprchnout? A zatím se neví, kdo za tou ohavností stojí?“ dotazoval se další hlas.

„Je to zločinecká země. Samí šílenci zkažení amorálními televizními programy a sadistickými videohrami,“ prohodil kdosi. „Jejich věznice už léta pukají ve švech.“

„Ale proč se tak oblékli? Červené kříže na bílých pláštích… Přestrojili se za templáře?“ tázal se kardinál, který promluvil jako první.

A je to tady, pomyslel si Brugnone.

Právě tohle v něm rozeznělo zvony na poplach. Vskutku, proč se pachatelé oblékli jako templářští rytíři? Že by ti lupiči prostě jen hledali přestrojení a náhodou měli po ruce zrovna tohle? Anebo mělo zjevení čtyř jezdců na koních nějaký hlubší a možná znepokojivější význam?

„Co je to ten multidiskový šifrovací stroj?“

Brugnone ostře vzhlédl. Ten dotaz vznesl nejstarší z přítomných kardinálů. „Multi-, cože?“ zeptal se.

Stařec krátkozrace zamžoural do dokumentu, který koloval kolem stolu. „Exponát číslo 129,“ přečetl nahlas. „‚Šestnácté století. Multidiskový šifrovací stroj. Referenční číslo VNS 1098.‘ O něčem takovém jsem jakživ neslyšel. Co je to?“

Brugnone předstíral, že studuje dokument, který drží v rukou, kopii e-mailu s předběžným seznamem předmětů ukradených během loupežného nájezdu. Znovu jím projela třesavka – stejně jako když to na seznamu zahlédl poprvé. Udržel lhostejný výraz. Aniž by zvedl hlavu, rychle přejel pohledem lidi kolem stolu. Zdálo se, že nikdo jiný nereaguje. Proč by také měli? Nemají tušení, oč běží.

Odložil papír a opřel se. „Ať je to, co je to,“ řekl bezvýrazně, „ti lumpové to ukradli.“ Pokývl hlavou směrem k Rienzimu. „Možná byste si měl vzít na starost přísun informací. Navažte kontakt s policií a požádejte je, aby nás přednostně informovali o průběhu vyšetřování.“

„S FBI,“ opravil ho Rienzi. „Nevyšetřuje to obyčejná policie.“

Brugnone povytáhl obočí.

„Americká vláda to bere velmi vážně,“ ujišťoval Rienzi.

„To by také měli," vyštěkl z opačné strany stolu nejstarší kardinál. Brugnona potěšilo, že už zřejmě zapomněl na záhadný šifrovací stroj.

„Přesně tak," pokračoval Rienzi. „Ubezpečili mě, že udělají všechno, co je v jejich silách."

Brugnone přikývl a pokynul Rienzimu, ať pokračuje v programu schůze. Tím gestem zároveň naznačoval: *Co nejrychleji to skončete.*

Lidé Maurovi Brugnonovi odjakživa ustupovali. Byl si vědom, že k tomu přispívá skutečnost, že působí dojmem velké tělesné síly. Nebýt kněžského roucha, vypadal by jako statný, ramenatý kalábrijský sedlák, jímž by se také stal, kdyby ho církev před půlstoletím nepovolala do svých řad. Hrubě tesaným zevnějškem a přímočarým chováním vyvolával v ostatních dojem, že je prostý muž boží. Skutečně jím byl, ale vzhledem k jeho postavení v církvi mnozí časem dospěli k jinému závěru: že je manipulátor a pletichář. Nebyla to pravda, ale neobtěžoval se jim to vyvracet. Občas se vyplácelo nechávat lidi na pochybách – ačkoli i to by se vlastně dalo označit za manipulaci svého druhu.

Dvě minuty poté Rienzi učinil, oč byl požádán.

Zatímco se ostatní kardinálové trousili ze schůzovní místnosti, Brugnone vyšel jinými dveřmi a kráčel chodbou ke schodišti, jež ho vyvedlo ven z budovy na uzavřený dvůr. Pokračoval po cestičce vydlážděné cihlami přes nádvoří Belvedere a kolem proslulé Apollonovy sochy do budovy, která hostila část ohromné vatikánské knihovny – *Archivio Segreto Vaticano*, tajný archiv.

Když se to vezme kolem a kolem, archiv nebyl nijak zvlášť tajný. Roku 1998 byl z větší části oficiálně zpřístupněn, takže zájemci z řad učenců a výzkumníků měli – přinejmenším teoreticky – přístup k jeho úzkostlivě hlídanému obsahu. Mezi proslulými dokumenty, které se skrývaly na téměř pětašedesáti kilometrech polic, byl například rukopisný záznam soudního procesu s Galileem a petice krále Jindřicha VIII. dožadující se anulování jeho manželství.

Do míst, kam mířil Brugnone, však nikdy žádný vetřelec zvenčí nevstoupil.

Aniž by se namáhal vzít na vědomí zaměstnance a učence pracující v zaprášených sálech, kráčel hlouběji do ohromných, temných depozitářů. Sešel po úzkém točitém schodišti do malého předpokoje, kde Švýcarská garda střežila umně vyřezávané dubové dveře. Významnému kardinálovi stačilo pouhé úsečné pokývnutí a strážce vytukal na klávesnici potřebnou kombinaci a odemkl mu. Dveřní západka odskočila a klapnutí se odrazilo ozvěnou od dutého komína mramorového schodiště. Brugnone už strážcům nevěnoval sebemenší pozornost. Vklouzl do holé klenuté krypty a dveře za ním se zaskřípěním zapadly.

Ujistil se, že je v komnatě připomínající jeskyni sám, počkal, až jeho oči uvyknou přítmí, a pak pokračoval dál do místnosti, kde se uchovávaly dokumenty. Ticho v kryptě jako by bzučelo. Byl to zvláštní úkaz, který Brugnona kdysi zneklidňoval, dokud se nedozvěděl, že skutečně jde o bzukot těsně na hranici slyšitelnosti, který je způsobován důmyslným klimatizačním systémem, jenž tu udržuje konstantní teplotu a vlhkost. Brugnone se probíral registraturou a cítil, jak ho začíná v suchém vzduchu škrábat v krku. Neměl to tady dole ani trochu rád, ale nebylo zbytí. Prolistovával řady kartotéčních lístků a prsty se mu chvěly. To, co hledal, nebylo zaneseno v žádném katalogu ani inventáři archivních sbírek; dokonce ani v *Schedario Garampi*, monumentální lístkovnici sestávající z téměř milionu položek a zachycující úplně všechno, co bylo v archivu uchováváno do osmnáctého století. Ale Brugnone věděl, kde hledat. Jeho mentor se o to krátce před svou smrtí postaral.

Oči mu padly na lístek, po němž pátral. Vytáhl jej ze zásuvky.

V mrtvolném tichu pak přejížděl očima řady foliantů na policích, přes jejichž okraje visely spousty odřených rudých stužek, kterými byly převázány oficiální dokumenty. Rostlo v něm zlé tušení. Když konečně narazil na to, co hledal, prsty mu zdřevěněly.

V krajním rozrušení zvedl veliký, prastarý svazek vázaný v kůži a položil ho na prostý pracovní stůl.

Usedl a začal prolistovávat silné, bohatě ilustrované stránky. Hlasitě šustily v nehybném tichu. Pergamen už byl napůl zpuchřelý, železo obsažené v inkoustu zrezivělo a v graciézních umných tazích se vytvořily jemné prasklinky.

Brugnone si uvědomil, že se mu zrychluje tep. Věděl, že už je blízko. Otočil další stránku a hrdlo se mu stáhlo, když se před ním vynořila informace, po níž pátral.

Zahleděl se na ilustraci. Zobrazovala složité zařízení ze vzájemně propojených kotoučů a páček. Pohlédl na kopii e-mailu a sám pro sebe přikývl.

Cítil, jak ho vzadu za očima rozbolívá hlava. Promnul si je a znovu se zadíval na kresbu před sebou. V duchu zuřil. *Jak mohlo k něčemu takovému dojít? Kdo to zavinil?* Ten stroj nikdy neměl opustit Vatikán. Vzápětí se dopálil sám na sebe. Málokdy marnil čas zbytečnostmi, a že tak činil nyní, bylo samo o sobě důkazem krajního rozrušení. Rozrušení vlastně nebylo dost silné slovo. To, co zjistil, jím hluboce otřáslo. Na jeho místě by byl otřesen každý; každý, kdo by si byl vědom významu oné prastaré věci. Naštěstí dokonce i tady ve Vatikánu bylo jen velmi málo těch, kdo účel toho zvláštního stroje znali.

Zavinili jsme si to sami. Došlo k tomu, protože jsme přespříliš úzkostlivě dbali, abychom na to neupozornili.

Náhle si připadal naprosto vysílen. Silou vůle se napřímil, a než vrátil knihu na její místo na polici, zasunul katalogový lístek, který si s sebou přinesl, namátkou kamsi do registratury. Nebylo by dobře, aby na tuhle věc narazil ještě někdo další.

Povzdechl si. Momentálně se cítil na každičký ze svých sedmdesáti roků. Věděl, že hrozba nevzešla od zvídavých akademiků ani od nějakého bezohledného, umanutého sběratele. Ať už je za touhle záležitostí kdokoli, přesně ví, co hledá. A je třeba zastavit ho, než nečestně nabytý úlovek vydá své tajemství.

O čtyři tisíce mil dál myslel jiný muž na pravý opak.

Poté, co za sebou zavřel a zamkl dveře, sebral důmyslný stroj z horního schodu, kam si ho odložil, a začal pomalu sestupovat do sklepa. Dával si pozor na každý krok. Strojek nebyl příliš těžký, ale bál se, aby ho neupustil.

Ne teď.

Ne potom, co mu ho osud přihrál na dosah ruky, a docela určitě ne po tom všem, co se pro jeho získání muselo udělat.

Podzemní prostora, ačkoli osvětlená mihotavou září tuctů svíček, byla příliš velká, než aby světlo dosáhlo do všech koutů. Zůstávala pochmurná, studená a vlhká. Ale on už to nevnímal. Strávil tu tolik času, že si na to zvykl a nevadilo mu to. Připadal si tu jako doma.

Doma.

Vzdálená vzpomínka.

Jiný život.

Položil strojek na rozvrzaný dřevěný stůl, přešel do rohu sklepa a prohraboval se hromadou beden a kartonových krabic. Jednu si přenesl ke stolu, otevřel ji a opatrně z ní vytáhl desky s dokumenty. Několik listů silného pergamenu vyndal a úhledně je rozprostřel vedle strojku. Potom se posadil, těkal pohledem mezi dokumenty a strojem s navzájem propojenými kotouči a vychutnával si tu chvíli.

Sám pro sebe si zamumlal: „Konečně.“ Jeho hlas měl příjemnou barvu, ale jako by drhl zřídkavým používáním.

Sebral tužku a zaměřil veškerou pozornost na první stránku. Zadíval se do vybledlého písma, sáhl po knoflících na horní desce strojku a zahájil další, osudově důležitý krok své osobní odyseje.

Odyseje, o níž věděl, že ve svém konečném důsledku otřese světem.